

РЕШЕНИЕ

№ 3773

гр. София, 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2677** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП С. чрез юриск. А. против Решение от 02.02.2021 г., постановено по НАХД № 12560/2020 г. по описа на СРС, НО, 3 състав, отменящо НП № 502549- F513907/01.04.2020 г. , издадено от Зам. директор на ТД на НАП - С., с което е наложено на [фирма] ,на основание чл.74 ал.1 от ЗСч имуществена санкция в размер на 8400 лв. за извършено нарушение на чл.38 ал.1 т.1 от ЗСч.

В жалбата се твърди, че районният съд неправилно е приел, че в случая е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН. Счита се, че нарушението е установено по несъмнен начин. Моли се да бъде отменено обжалваното решение и се потвърди НП № 502549- F513907/01.04.2020 г. , издадено от Зам. директор на ТД на НАП - С.. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – [фирма], чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на СРС. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София-град, след проверка на оспореното решение във връзка

с изложените в жалбата оплаквания, както и по реда на чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява ОСНОВАТЕЛНА.

Въззивния съд, за да отмени обжалваното пред него НП е приел , за безспорно установено, че [фирма] не е изпълнило задължението си в срок до 01.07.2019 г. да публикува, чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенцията по вписванията-Търговски регистър годишния финансов отчет за 2018 г. Дружеството е подало ГДД по чл.92 ЗКПО за 2018 г. с вх. 2214И0346501/30.09.2019 г. в офис „Изток“, съгласно която нетните приходи на дружеството възлизат на 8 362 837.64 лв .

Нарушението е установено на 26.09.2019 г., при извършена справка от служители на ТД на НАП С. офис „Изток“.

Събраните в хода на административнонаказателното производство пред наказващия орган и проверените в хода на съдебното дирене пред въззивната инстанция доказателства установяват по несъмнен начин фактическата обстановка по делото. Спори се досежно приложимостта на чл.28 от ЗАНН от въззивният съд .

За да приеме, че вмененото на [фирма] нарушение е маловажно, СРС е отчел ,че макар в случая действително да е налице закъснение на подаването на ГФО за 2018 г , около три месеца, то това закъснение не е нанесло вреди на фиска, нито били създадени затруднения на данъчната администрация.

Тези аргументи на въззивния съд не се споделят от настоящият касационен състав.

Действително в ЗАНН не е предвиден критерий за маловажен случай на административно нарушение, като следва да се изхожда от цялата съвкупност на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства на конкретното деяние. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение, с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Нарушението е такова на формално извършване, поради което възникването на вреда би съставлявало не елемент от състава на нарушението, а друго – допълнително обстоятелство, увеличаващо степента на обществена опасност на нарушението. В този смисъл Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по тълк. дело № 1/2005 на НК на ВКС. Установеното нарушение не е маловажно, тъй като то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност, в сравнение с други нарушения от този вид.

Нарушението по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч е формално и признаците на състава му не включват настъпването на определен вредоносен резултат. Налице е деяние на така нареченото "просто извършване", при което с факта на установяването му законодателят презюмира настъпването на неблагоприятни за установения обществен ред правни последици, достатъчно значими по презумпция на закона, за да подлежат на санкциониране с предвидената в правната норма административнонаказателна санкция. В конкретния случай, неизпълнението на административното задължение по ЗСч., касае значими обществени отношения, свързани с изискването за публичност в дейността на търговските субекти и вярно представяне на информацията относно търговската им дейност, които отношения са охранявани от нормите на този

нормативен акт. В тази връзка следва да се посочи, че за неспазване на тези разпоредби законодателят е предвидил значителни по вид и размер санкции, чието прилагане съдът намира за оправдано, без оглед степента на засягане на тези отношения. Действително една от основните цели на приложимите в случая материалноправни норми е осигуряване на публичност на информацията за стопанските субекти. Това, че нарушението е първо не е обстоятелство, което може да характеризира случая като маловажен. Настоящият съдебен състав счита, че задължението за публикуване на ГФО не е обвързано от наличието на приходи, нарушаването на фиска и пр. То е вменено от законодателя с оглед гарантиране интересите на останалите лица и търговци, доколкото публикуването на отчетите дава възможност за информиране за финансовото състояние на търговеца. Финансовите отчети следва да представят вярно и честно имущественото и финансовото състояние на предприятието, отчетения финансов резултат, промените в паричните потоци и в собствения капитал и има за цел да се осигури възможност за сравнимост на финансовите отчети на предприятието с тези за предходни години и с ФО на други предприятия. Съгласно чл. 2 от Закон за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, Търговският регистър е обща електронна база данни, съдържаща обстоятелствата, вписани по силата на закон, и актовете, обявени по силата на закон, за търговците и клоновете на чуждестранни търговци. Основен принцип, при който се осъществява регистрацията, воденето, съхраняването и достъпът до Търговския регистър е принципът на публичност. В този контекст, всички предприятия са длъжни да публикуват годишните си финансови отчети ,като изключение е предвидено в чл.92 ал.4 от ЗКПО, съгласно който годишен отчет за дейността не подават данъчно задължените лица, които през данъчния период не са осъществявали дейност по смисъла на ЗСч. В случаите, когато търговското дружество не е извършвало дейност не се изисква съставяне на ГФО по силата на чл.92 ал.4 от ЗКПО, съответно такъв не следва да се публикува чрез вписване и представяне за обявяване в търговския регистър. Настоящият случай обаче не е такъв, предвид изричното вписване в НП на ГДД по чл.92 ЗКПО за 2018г.с вх. 2214И0346501/30.09.2019 г., съгласно която нетните приходи на дружеството възлизат на 8 362 837.64 лв., т.е дружеството е извършвало дейност и е реализирало приходи ,поради което по-благоприятното изменение на закона в горепосочената посока не се обхваща от разпоредбата на чл.3 ал.1 от ЗАНН. С оглед на гореизложеното Решение от 02.02.2021 г., постановено по НАХД № 12560/2020 г. по описа на СРС, 3-и състав, отменящо НП № 502549-F513907/01.04.2020 г. , издадено от Зам. директор на ТД на НАП С., с което е наложено на [фирма], на основание чл.74 ал.1 от ЗСч имуществена санкция в размер на 8400 лв за извършено нарушение на чл. 38 ал.1 т.1 от ЗСч., следва да се отмени и се постанови друго, с което се потвърди горепосоченото НП.

При този изход на делото, направеното от касатора искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание чл. 63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 240,00 /двеста и четиридесет/ лева за две инстанции, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 02.02.2021 г., постановено по НАХД № 12560/2020 г. на СРС 3-ти състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 502549-F513907/01.04.2020 г., издадено от Зам. директор на ТД на НАП С., с което е наложено на [фирма], на основание чл.74 ал.1 от ЗСч имуществена санкция в размер на 8400 лв. за извършено нарушение на чл. 38 ал.1 т.1 от ЗСч.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 240,00 /двеста и четиридесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.